

## Οι πρώιμες μέρες

Ήταν προς τα τέλη της δεκαετίας του '30 όταν η αεροπορία στρατού των ΗΠΑ ανέπτυξε τους πρώτους τηλεκατευθυνόμενους στόχους: μεγάλα μοντέλα αεροπλάνων, είχαν το ρόλο εκπαίδευσης πυροβολητών αντιαεροπορικής άμυνας, αν και σύντομα η πραγματικότητα του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου έκανε ζωτική την ανάγκη για «πραγματικά» αεροπλάνα-στόχους, τόσο για δοκιμές όσο και για εκπαίδευση νέων οπλικών συστημάτων. Έτσι, μικρές ποσότητες διαφόρων τύπων αεροσκαφών τροποποιήθηκαν σε τηλεκατευθυνόμενα, συμπεριλαμβανομένων P-51 Mustang, B-26 και B-17 Flying Fortress. Το πιο γνωστό όμως ίσως πρόγραμμα της εποχής ήταν η μετατροπή των τελευταίων σε τηλεκατευθυνόμενες βόμβες για την προσβολή γερμανικών στόχων με ισχυρή αντιαεροπορική άμυνα. Η πρώτη μεταπολεμική χρήση μη επανδρωμένων Flying Fortress ήταν η εμφάνισή τους γύρω από τα «μανιτάρια» των πυρηνικών δοκιμών, καθώς η ανθρωπότητα ανέβαινε γοργά τα σκαλοπάτια της πυρηνικής εποχής. Το Μάιο του 1964 δεκαέξι B-17 αποσύρθηκαν από τις γιγάντιες εγκαταστάσεις μακράς αποθήκευσης για μετατροπή σε τηλεκατευθυνόμενα QB-17G, με την προσθήκη του απαραίτητου εξοπλισμού ραδιοκατεύθυνσης, ραντάρ και ειδικών φωτομπατανών, ενώ άλλα έξι βομβαρδιστικά του ίδιου τύπου προορίζονταν να γίνουν αεροσκάφη ελέγχου DB-17G. Τα περισσότερα από αυτά τερμάτισαν την καριέρα τους στις επιτυχημένες ανακατασκευές των δοκιμών του πυραυλικού συστήματος εδάφους-αέρος Nike Ajax ή των βλημάτων αέρος-αέρος Hughes Falcon, αν και το τελευταίο QB-17 «καταρρίφθηκε» μόλις το 1960 (Σημ. 1).

